

Θασίων

διμηνιαίο περιοδικό της Θάσου

γκ

ΤΙΜΗ: 7 €

Για να ξέρεις προς τα πού αρμενίζει το νησί σου...

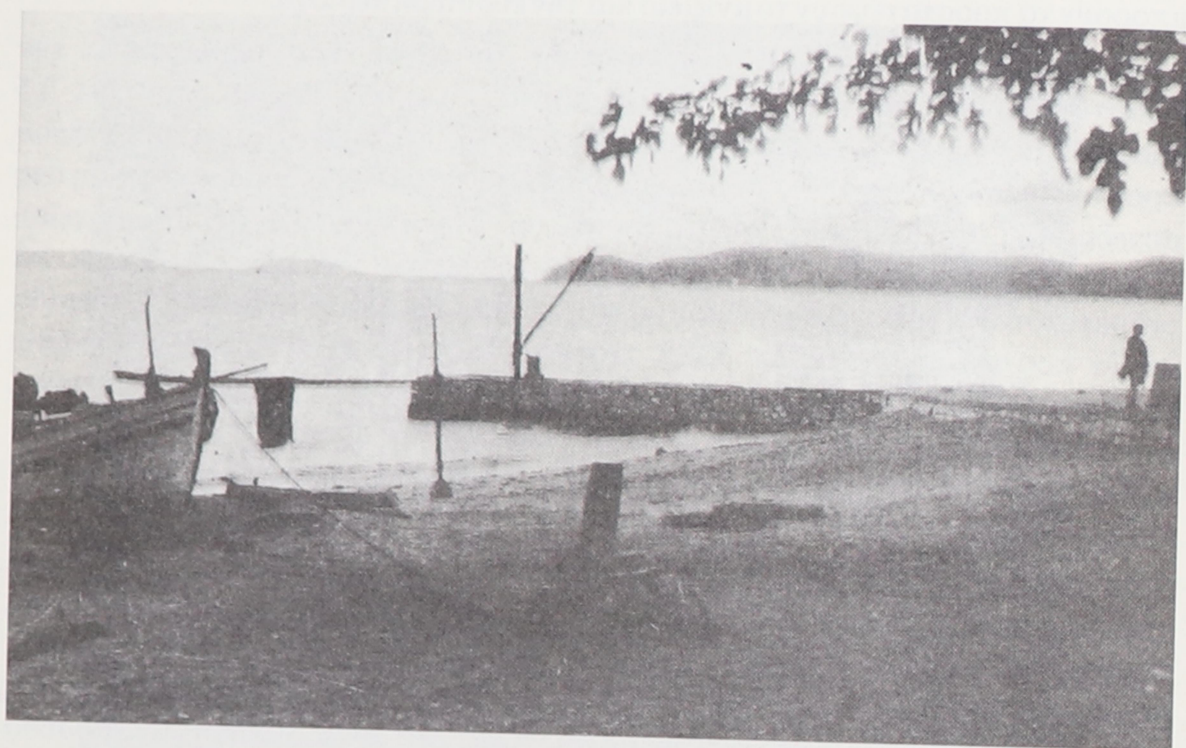
Θασίων η

διμηνιαίο περιοδικό της Θάσου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ: Ο Αλμπέρ Καμύ και η Ευρώπη	3
ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΕΡΑΚΟΥΔΗΣ: Τα θασίτ'κα: Αρρώστγες κι γιατρουσόφια	6
ΚΟΥΚΙΔΕΣ	10
Ο δήμαρχος για το αρχαίο Θέατρο: «Δικαιωμένος για το έργο στο Αρχαίο Θέατρο Θάσου, από προσπάθεια δετών»	14
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ: Τότε... και Τώρα	16
ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΔΗΣ: Κωνσταντίνος Αντωνιάδης: Ο πρώτος Θάσιος πεζογράφος	18
JOAN SKOLIMOWSKI και MIKOLAJ NIEDEK: Για τον Henryk Skolimowski ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ	30
Νέο χρυσό μετάλλιο στο νησί κομίζει η καλλιτεχνική φωτογραφία. Χρυσώθηκε ο Θάσιος φωτογράφος Μυτιληνός	33
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ: «Τα Σιλό του Βασίλη» Βασιλικού	36
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΛΙΩΝΗΣ: Από τα Σιλό της Καβάλας στα Μεταλλεία της Θάσου	38
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ: Ο Φοιτητής, (διήγημα)	41
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Μεταλλαγή, (ποίηση)	47
ΡΟΔΟΥΛΑ ΔΑΓΚΑΛΑΚΗ: Τέτοιες μέρες, (ποίηση)	48
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ - ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ: Για λίγες θέσεις στον παράδεισο (ποίηση)	49
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ: Σεμινάριο γκαίντας στο Διδυμότειχο Έβρου	50
Νικολούδη Γεωργία - Τιλκερίδου Μαρία - Τσαλαμάνη Σωτηρία: Το ιδίωμα της Θάσου και η εξέλιξή του μέσα από την οπτική τριών διαφορετικών γενεών	55

Τότε ...

και Τώρα

Ο Ποτός μου

Ξεσκόνιζα τα παλιά μου άλμπουμ και η ματιά μου έπεσε σε μια φωτογραφία. Κάπου στα μέσα της δεκαετίας του 50. Η τράτα του κυρ Γιάννη τραβηγμένη στην αμμουδιά με απλωμένο το γρίπο να στεγνώνει δίπλα στο μουράγιο των παιδικών μου χρόνων. Ο Ποτός, ένας οικισμός γύρω στα σαράντα χαμόσπιτα με πέντε καφενέδες και τρία μαγαζιά, ήταν η σκάλα του Χωριού. Στο μουράγιο έβγαζαν οι βαρκάρηδες τους επιβάτες και το εμπόρευμα για το Χωριό. Για μας τα παιδιά ήταν πανηγύρι όταν κάθε απόγευμα έφτανε από την Καβάλα η Χάιδω, η Ελένη, ο Γεροβασίλης και ο Παπαγεωργίου. Ήταν η μόνη μας επαφή με τους κοσμοπολίτες.

Ξεφυλλίζοντας το άλμπουμ ξεπέρασα μια δεκαετία. Καλοκαίρι και ο οικισμός κατέβηκε για μπάνιο. Στο βάθος φαίνεται το νέο μουράγιο. Η ξανθή και καθαρή αμμουδιά ήταν η αλάνα της νιότης μας και τίποτε δεν προμήνυε την θάλασσα και την αμμουδιά του εικοστού πρώτου αιώνα, τον Ποτό της ύστερης ζωής της γενιάς μου.

Η ξανθή αμμουδιά χάθηκε κάτω από τα σανιδοστρώματα. Η θέα χάνεται από το δάσος των ομπρελών και οι ξαπλώστρες σαν έρποντες θάμνοι απλώνονται μέχρι το κύμα σαν μια Λερναία Ύδρα έτοιμη να κατασπαράξει ό,τι βρίσκεται μπροστά της. Το καινούργιο μουράγιο έγινε ένα κακόγουστο μόρφωμα από μπάζα και πέτρες.

Ο Ποτός δεν είναι πια ο Ποτός μου.

Δημήτρης Γιαννάκος

Κωνσταντίνος Αντωνιάδης: Ο πρώτος Θάσιος πεζογράφος

Λόγοι του Χριστοφόρου

Παρουσίαση - Μεταγραφή από τον Γιώργο Αυγουστίδη

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

σελίδα 57

Η μόνη πόλις της νήσου κείται επί υψηλού βράχου, ανυψωμένου αποτόμως εκ της θαλάσσης. Εν τω μέσω δε της πόλεως και επί της υψηλότερας θέσεως αυτής υπάρχει η Μονή του Αγίου Ιωάννου, ήτις εκτίσθη επί αυτοκράτορος του Αλεξίου του Κομνηνού. Κατερχόμενοι εκ της πόλεως προς τον λιμένα (Σκάλα), όπου υπάρχουν και τινές οικίες και αποθήκες, απαντώμεν περί τα μέσα της οδού μικρόν σπήλαιον, εντός του οποίου λέγεται ότι ο Άγιος Ιωάννης, ο αγαπητός μαθητής του Χριστού, υπό του Δομητιανού εις Πάτμον εξορισθείς, έγγραφεν την θείαν αυτού Αποκάλυψιν. Εκεί δε υπάρχει και αρχαίον τι εκκλησίδιον.

Μετά δέκα και επτά ολοκλήρων αιώνων παρέλευση, επί της αυτής νήσου επρόκειτο σεβάσμιος του Υψίστου ιερεύς, ν' αποκαλύψει και εις εμέ τα θεία κάλλη και τα ουράνια θέλγητρα του Χριστιανισμού. Επί της νήσου ταύτης ηνεώχθησαν οι οφθαλμοί της ψυχής μου και ειδών το φως της αληθείας, εις την ασφαλήν οδόν της αληθούς ευδαιμονίας ετράπην. Επί της νήσου ταύτης έδειξε και εις εμέ ο αγαθός ιερεύς, ως ο άγγελος εις τον Ιωάννην (τον καθαρόν ποταμόν του ύδατος της ζωής, τον λαμπρόν ως κρύσταλλον, τον εις τον θρόνον του Θεού και του αρνίου εκπορευόμενον). Εξελθόντες της οικίας μετά του ιερέως, αφού διήλθομεν μικράς τινάς και στενωπούς οδούς της πόλεως, ανέβημεν εις την Μονήν του Αγίου Ιωάννου. Λαμπρά ως μαγευτική ήτο εκείθεν η θέα! Ανέφελος και γαλανός ο ουρανός, απέραντος και διαυγέστατος ο ορίζων, γαληνιαίον δε και στίλβον υπό του ηλίου το πέλαγος!

— Οποία διαφορά, είπον τότε προς τον ιερέα, μεταξύ της χθεσινής και σημερινής ημέρας!

— Ναι τέκνον μου, μοι απάντησε, την τρικυμίαν συνήθως διαδέχεται η γαλήνη και την γαλήνην τρικυμία. Αυτό τούτο συμβαίνει και εν τω ανθρωπίνω βίωμόν δε δια του θρησκευτικού αισθήματος και των χριστιανικών αρετών

δυνάμεθα να διέλθωμεν ασφαλώς και αγωγγύστως τας τρικυμίας ημών.

Ότε δε προχωρήσαντες επλησιάσαμεν εις τον ναόν της Μονής ης εισέλθημεν εις τον οίκον του Υψίστου είπεν ο ιερεύς, όπως ανυψώσωμεν το πνεύμα και την καρδίαν εις τον Πανάγαθον και ευχαριστήσωμεν Αυτόν.

— Συ μεν διότι υπ' αυτού εσώθης, εγώ δε διότι δι' εμού ηυδόκησε να σε σώσει.

— Πώς δια σου πάτερ εσώθην; Ανέκραξα τότε. Άλλ' ο ιερεύς σιωπηλός και σύννους εισήλθεν εντός του ναού. Ποτέ άλλοτε εντός ναού δεν είχον αισθανθεί την κατάνυξη, ην κατά την ώραν εκείνην ησθάνθην. Ενώ ο ιερεύς σιωπηλός προσήύχετο, το ναυάγιον και την διάσωσή μου εγώ ενθυμήθην, και ο μεν νους μου εις την παντοδυναμίαν του πλάστου ανυψώθη, η δε καρδιά μου ενώπιον του παναγάθου Θεού ηνεώχθη. Όλως νέα μοι εφάνη τότε η ύπαρξή μου, θεία δε και ανέκφραστος γαλήνη κατέλαβε την ψυχή μου. Τότε ενδομύχως επείσθην ότι εντός του φθαρτού σώματός μου υπάρχει πραγματικώς και τι άλλο, το οποίον «πνεύμα θείον ή ψυχήν αποκαλούμεν, και δια του οποίου υπεράνω της ύλης ανυψούμεθα, και μετά του πλάστου συγκοινωνούμεν.»

Μωροί και αξιοθρήνητοι όσοι επί της ύλης έρπονται, και την ύλην μόνον λατρεύοντες, ουδέποτε ησθάνθησαν το θείον κάλλος, το θείον ύψος της πνευματικής Αυτού υπάρξεως! Ότε εκ του ναού εξήλθομεν, εγώ μεν επανέλαβον πώς εκ του ναυαγίου διεσώθην; Ο δε ιερεύς μοι υπεσχέθη ότι θέλει μοι διηγηθεί τα πάντα, όταν εις τον οίκον επανέλθομεν. Εντούτοις με οδήγησε και εις την εν τη Μονή βιβλιοθήκη γνωστήν ιδίως δια τα εν αυτή περιέργα χειρόγραφα. Επισκέφθημεν επομένως και την περίφημον Σχολήν της Πάτμου, την υπό του Μακαρίου ιδρυθείσα και τοσούτον το ελληνικόν έθνος ωφελήσασα δια των ευσεβώς πεπαιδευμένων και σεμνών ιερέων και διδασκάλων τους οποίους εμόρφωσεν. Ενώ δε κεκμηκότες επανηρχόμεθα εις την οικίαν, ο εφημέριος μοι παρετήρησεν ότι κατά την πρωίαν επισκέφθημεν τας κυριότερας πηγάς της ανθρωπίνης ευδαιμονίας, επειδή δεν εννόησα περί τίνων πηγών μοι ομίλει, ο ιερεύς εξηγήθη ως εφεξής.

— Η υγεία του σώματος τέκνον μου, η υγεία του νοός και η υγεία της καρδιάς αποτελούν την αληθήν ημών ευδαιμονίαν επί της γης. Αλλά της μεν σωματικής υγείας αι κυριότεραι πηγαί είναι η σωμασκία και ο καθαρός αήρ. Δια του σημερινού περιπάτου και σωματικώς ησκήθημεν, και τον καθαρόν αέρα ανεπνεύσαμε. Της δε διανοητικής υγείας πηγαί είναι τα καλά βιβλία και τα καλά σχολεία. Σήμερον δε και την βιβλιοθήκην και την Σχολήν επισκέφθημεν. Η δε καρδιά μόνον δια των θείων νοημάτων της χριστιανικής θρησκείας υγιή και μακαρία καθίσταται. Ευτυχώς δε σήμερον και εις τον ναόν του Υψίστου εισήλθομεν, και μετά κατανύξεως εντός αυτού προσευχήθημεν. Ιδού διατί σοι είπον ότι σήμερον επισκέφθημεν τας κυριότερας πηγάς της ανθρωπίνης ευδαιμονίας.

Τέλος και τον Θεόν δόξα. Τη 13 Απριλίου 1890.

Z. Η επιστολή

«Ούτος ο υιός μου νεκρός ην και ανέζησε, απολωλός ην και ευρέθη»

Λουκάς 15:24

Ενώ μόνος εν τω μικρώ δωματίω του Χριστοφόρου, κρατών το κονδύλιον επί του χάρτου, εσκεπτόμην πώς να αρχίσω την προς τους γονείς μου επιστολήν, η θύρα ανοίγεται, και εισερχόμενος ο Χριστόφορος μ' ερωτά αν ετελείωσα την επιστολήν μου.

— Όχι πάτερ, τω είπον, ουδέ ήρχισα αυτήν εισέτι. Ποτέ δεν έγγραψα επιστολήν προς τους γονείς μου, είμαι δε τόσον τεταραγμένος εκ του παρελθόντος, και συγκεκινημένος υπό του παρόντος, ώστε δεν ηξεύρω ούτε πώς να αρχίσω ούτε τι να γράψω.

Ο δε γέρων μοι είπεν.

— Γράψον τέκνον μου ότι εναυάγησας, ότι θεία συνάρσει διεσώθης ενταύθα όπου επιθυμείς να μείνεις επί τίναν χρόνον, αν σοι τω επιτρέπουσι, καθόσον δια της ενταύθα Σχολής, και δια της φιλίας ενός ιερέως, ον εγνώρισας, και όστις ευχαρίστως θέλει σε φιλοξενήσκει εν τη οικία του καθόλην την διάρκειαν της ενταύθα διαμονής σου. Ελπίζεις ν' ανορθώσεις το παρελθόν σου, και ούτω να εγκατασταθείς άξιος της αγάπης και της ευλογίας των. Άλλ' όπως διευκολυνθείς εις την σύνταξη της επιστολής σου, επρόσθεσε ο Χριστόφορος, ανάγνωθι μετά προσοχής πριν γράψεις αυτήν, το τεμάχιο τούτο και ανοίξας βιβλίον, το οποίο έφερε μεθ' εαυτώ μοι έδειξε το τεμάχιο και εξήλθε του δωματίου.

Το βιβλίον τούτο ήτο το ιερόν Ευαγγέλιον το δε υποδειχθέν μοι τεμάχιον διελάμβανε την παραβολήν του Ασώτου Υιού. Η ανάγνωση της παραβολής ταύτης, διευκόλυνε τω όντι την σύνταξη της επιστολής μου. Όθεν μετά τινάς διαγραφάς, διορθώσεις και προσθήκας συνέταξα το εξής σχέδιον.

«Σεβαστοί μου γονείς!»

Ο άπιστος υιός της παραβολής, επανερχόμενος εις τους κόλπους του πατρός του μετά δακρύων μετανοίας είπεν: «πάτερ ήμαρτον εις τον ουρανόν και ενώπιόν Σου, δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι υιός σου» τα αυτά δια της επιστολής μου ταύτης σπεύδω να επαναλάβω και εγώ επικαλούμενος μετά συντριβής καρδίας το έλεος και την συγχώρησίν σας. Καθώς ο εύσπλαχνος πατήρ του Ασώτου ελυπήθη και κετεφίλησε τον μετανοούντα υιόν του και ηυφράνθη, διότι «ο υιός αυτού νεκρός ην και ανέζησε, απολωλός ην και

ευρέθη», ούτω και υμείς καλοί μου γονείς, πληροφορούμενοι την μετάνοιάν μου, είθε να με ευσπλαχνιστείτε και να ευφρανθείτε, ως ευφράνθη ο πατήρ του Ασώτου.

Άνεμος μαινόμενος, τρικυμία φρικώδης και κύματα ουρανομήκη, πότε μεν μέχρι νεφελών ανυψούντα το πλοίον μας, πότε δε εντός της αβύσσου καταβυθίζοντα αυτό, κετεσύντριψαν το πηδάλιον, και ιστόν, και επιτέλους ολόκληρον το πλοίον. Άπαντες οι εν αυτώ ναύται και επιβάται εντός των κυμάτων ζώντες ετάφησαν, και μόνον εγώ ως εκ θαύματος διεσώθην, ίσως διότι ο πολυεύσπλαχνος Θεός εν τη προς υμάς αγάπη Του, ηθέλησε να σας παρηγορήσω ημέραν τινά, αφού δια του παρελθόντος μου τοσοῦτον σκληρώς σας επίκρανα.

Το πλοίον μας συνετρίβη επί τινος σκοπέλου πλησίον της Πάτμου. Ιερεύς δε του Υψίστου σεβάσμιος και χριστιανός αληθής, εν αγοθοεργίης διάγον τον βίον, και εν Πάτμω εφημερεύων, Χριστόφορος καλούμενος, εκ των κυμάτων με διέσωσε και εντός της αγαθής οικογενείας του φιλοφρόνως με παρέλαβε, και γυμνόν με ένδυσε και άστεγον με εστέγασε και πεινώντα με διέθρεψε. Τον παρελθόντα δε βίον μου πληροφορηθείς, μοι υπόσχεται θεραπείαν, αν επί τιναν χρόνον παρ' αυτώ διαμείνω ακροαζόμενος συγχρόνως και τα μαθήματα της ενταύθα Σχολής. Ευχαρίστως δε θέλει εξακολουθήσει φιλοξενών με εν τη οικία του, ως με εβεβαίωσε, καθ' όλην την διάρκεια της ενταύθα διαμονής μου. Επιτρέψατέ μοι σεβαστοί μου γονείς, να διαμείνω ενταύθα, όπως αξιωθώ να επανέλθω ημέρα τινά εις τας αγκάλας σας άξιος της αγάπης και των ευλογιών σας.

Βεβαιωθείτε εν τούτοις ότι το μεν ναυάγιον εκ θεμελίων την ύπαρξήν μου εκλόνισε και εις την παντοδυναμίαν του Υψίστου ανύψωσε την ψυχή μου. Η δε άκρα αγαθότης και οι σοφοί λόγοι του ιερέως θέλουσι συμπληρώσει βεβαίως την ηθικήν αναγέννησίν μου.

Είθε δια των ειλικρινών προσπάθειών μου και δια των εγκαρδίων ευχών σας να μη βραδύνει επί πολύ η ανάστασι του νεκρού τέκνου σας, όπως τα μεν δάκρυα της μετανοίας τα οποία τώρα μακράν υμών χύνω, μεταβληθώσι εις δάκρυα χαράς, υμείς δε ευφρανθείτε ανακτώντες τον υιόν της κακίας νεκρωθέντα, αλλά δια της χριστιανικής αρετής, αναγεννηθησόμενον.

Καταφιλώ με σέβας τας δεξιάς σας, αναμένω ταχεία απάντησή σας.

Ο ευπειθέστατος υιός σας **Πέτρος**.

Αφού ετελείωσα το σχέδιον της επιστολής μου ταύτης, εσκέφθην ότι ώφειλον να προσθέσω και περί αποστολής των αναγκαίων χρημάτων προς διατήρησή μου στην Πάτμο θεωρήσας απρεπές και άδικον να τρέφομαι, να ενδύομαι και να διδάσκομαι υπό του Χριστοφόρου και εντός της οικίας του να κατοικώ, άνευ τινός προς αυτόν

αποζημιώσεως. Όταν εν υστερογράφω παρακάλεσα τους γονείς μου να μοι αποστείλουνσι οποιονδήποτε χρηματικό ποσόν ήθελον εγκρίνει όπως χορηγήσω αυτό εις τον ιερέα απέναντι των άχρι τούδε και των μελλόντων αυτού εξόδων και κόπων.

Μετά την προσθήκην ταύτην διευθυνθείς προς αντάμωσιν του Χριστοφόρου, τω έδειξα το σχέδιον της επιστολής μου. Μετά προσοχής αναγνούς αυτό, μοι είπεν:

— Η επιστολή σου, Πέτρε μου, εκτός της υστερογράφου προσθήκης, πολύ μοι αρέσει. Εάν η μετάνοια, ην δι' αυτής εκφράζεις είναι ειλικρινής, ενδόμυχος, διαρκής, βεβαιώθητε ότι το μέγα και δυσκολότερον βήμα προς την ηθικήν αναγέννησίν σου εγένετο. Δια της ειλικρινούς μετανοίας, τέκνον μου καθαρίζομεν την καρδίαν, μόνον δε εντός καρδιάς αγνής και καθαράς κατέρχεται η θεία χάρις όπως διαφωτίζει ημάς εις την κινδυνώδη του βίου οδόν.

Η επιστολή σου θέλει βεβαίως παρηγορήσει τους τεθλιμμένους γονείς σου και δάκρυα χαράς θέλει αποσπάσει από των οφθαλμών των. Φαντάζομαι την θλίψην και την ευδαιμονίαν, ην ησθάνθησαν ότε εκ της διαγωγής σου είδον ότι το δέντρον το οποίον μετά τοσούτων αγώνων και κόπων ανέστησαν δυστυχώς εμαράνθη· φαντάζομαι επομένως και την χαράν ην θέλουνσι αισθανθή όταν μάθωσι την αναβλάστησιν του δένδρου των, την ηθικήν αναγέννησιν του υιού των. Ευχαρίστως θέλουνσι κλείσει τους οφθαλμούς των ευλογούντες σε και δια της ευλογίας των την ευτυχίαν σου στηρίζοντες. Διότι είναι αλήθεια μεγίστη και αναντίρρητος αλήθεια αιώνιος και παγκόσμιος την οποίαν και αυτός ο ορθός λόγος και αυτή η καθημερινή πείρα βεβαιούσιν ότι τέκνα τα οποία δεν κατόρθωσαν δια της Χριστού διαγωγής των να επισύρωσι την αγάπην και ευλογίαν των γονέων των πως είναι δυνατόν να αγαπηθώσι παρ' άλλων; Αλλά δια της αγάπης Πέτρε μου ζωογονείται και ευδαιμονεί ο ηθικός κόσμος καθώς δια της θερμότητος ο φυσικός.

Δια ταύτα οι αρχαίοι σοφοί της Ελλάδος έλεγον: «γονείς δει αιδείσθαι» η δε ιερά ημών θρησκεία της οποίας αι εντολαί ουδέν άλλο προτίθενται ει μη την αληθή ημών ευδαιμονίαν, ρητώς μας λέγει: «Τίμα τους γονείς σου ίνα ευ σοι γένηται και «υπακούετε τοις γονεύσι ημών». Ευχαί γονέων στηρίζουσι θεμέλια οίκων. Ο δε Ιησούς, αυτό το θείον και τέλειον υπόδειγμα της αρετής, υποτασσόμενος τω Ιωσήφ και τη Μαρία, επικαλούμενος δε τον ουράνιον αυτού πατέρα «μη το θέλημά μου αλλά το Σον θέλημα πάτερ γενέσθω». Επί του σταυρού δε εκπνέων εις τον επιστήθιον φίλον Ιωάννην εσύσταινε την προσφιλή του μητέρα.

— Τοιούτος Πέτρε μου ήτο και ο υιός τον οποίον έχασα! Το θέλημά μου ήτο πάντοτε και θέλημά του και ευτυχίαν του εθεώρει να προλαμβάνη πάσαν ενδεχομένην δυσαρέσκειάν μου, μαντεύων και εκπληρών πάντοτε πάσαν

επιθυμίαν μου. Ποτέ δεν παρήκουσε συμβουλήν μου τινά. Απεστρέφετο την αντιλογίαν και έγκλημα εθεώρει την προπέτειαν και αυθάδειαν. Ποτέ δεν με επίκρανε ποτέ δεν με παρώργησε. Ποτέ δεν με εψύχρανεν. Η τρομερή του αγάπη, το γλυκύ σέβας του, ο πειθήνιος και πράος χαρακτήρ του, η αφοσίωσίς του, η σεμνότης του έθελγον κάθε ημέραν την ψυχήν μου και τας ευχάς και ευλογίας μου προκάλουν.

Ενώ δε ταύτα περιπαθώς έλεγεν ο γέρων, δάκρυα κατέρρευσαν εκ των οφθαλμών του και η ομιλία του διεκόπη. Και για να διασκεδάσω τας θλιβεράς αυτού αναμνήσεις τον ηρώτησα διατί δεν ενέκρινε το υστερόγραφο της επιστολής μου.

— Διότι, μοι απήντησεν, ενόσω τα τέκνα είναι μικρά και αδύνατα έχουνσι δικαίωμα να ζώσι δι' εξόδων, αλλ' όταν ηλικιωθώσι και γίνωσι επιδεκτικά εργασίας, αμαρτάνουσι αν αντί να ανακουφίζουν τους γονείς των εξακολουθούν επιβαρύνοντας αυτούς.

— Αλλά νομίζω ότι ήθελον είμαι αμάρτημα μεγαλύτερον πάτερ αν αντί να επιβαρύνω τους γονείς μου ήθελον επιβαρύνει υμάς.

— Δια της εργασίας και της υπηρεσίας, επανέλαβεν ο Χριστόφορος, δύνασαι τέκνον να αποφύγεις και το αμάρτημα τούτο.

— Αλλ' εγώ ούτε εργάτης ούτε υπηρέτης εγεννήθην.

Ο Χριστόφορος εννοήσας εκ των ξηρών τούτων λόγων μου και την οίησίν μου και την προς την εργασίαν αποστροφήν μου, μετά μικράν διακοπήν μοι είπεν τα εξής:

— Λανθάνεις τέκνον μου αν φρονείς ότι δεν εγεννήθης εργάτης ή υπηρέτης ενώ πάντες εν τω κόσμω τούτω εργάται και υπηρέται εγεννήθημεν. Και τι άλλο είναι ο ανθρώπινος βίος εί μη ανταλλαγή υπηρεσιών και εργασίας; Οι ιερείς υπηρετούν τα ποίμνιά τους και υπό των ποιμνίων διατρέφονται. Οι γονείς υπηρετούντες τα τέκνα τους υπό των ιδίων τέκνων εις το γήρας ανακουφίζονται. Οι δάσκαλοι υπηρετούντες τους μαθητάς των υπό των μαθητών των συντηρούνται. Οι ιατροί υπηρετούντες τους ασθενείς των παρά των ασθενών τα του βίου των προσπορίζονται. Και αυτοί οι πλούσιοι υπό των γεωργών, των τεχνιτών και των ενδεών υπηρετούμενοι, τους γεωργούς,

σελίδα 60

τους τεχνίτας και τους ενδεείς δια των χρημάτων των υπηρετούσι και διατρέφουσι. Βλέπεις λοιπόν ότι πάντες υπηρέται εγέννημεν, και ότι πάσα προς τον πλησίον ημών υπηρεσία, είναι υπηρεσία, την οποία προς ημάς αυτούς εκτελούμεν. Και αυτός δε ο Θεάνθρωπος Ιησούς, «ουκ ήλθον διακονηθείναι, αλλά διακονήσαι», είπε. Καθώς εις τα ουράνια σώματα επέβαλεν ο Θεός, τέκνον μου, την κίνησιν ως νόμον της φυσικής αυτών υπάρξεως, ούτω την εργασίαν εις το ανθρώπινον γένος επέβαλεν ως αναγκαίον όρον της επιγείου ημών υπάρξεως.

Δια του τόπου και της εργασίας συντηρούμεθα, τελειοποιούμεθα και προοδευόμεν, δια δε της αργίας και ενώπιον του Θεού αμαρτάνωμεν και ημᾶς αυτούς κυρίως βλάπτομεν και προς τους άλλους ανωφελείς και επιζήμιοι καθιστώμεθα. «Εν ιδρώτι του προσώπου», εἶπεν ὁ Ὑψιστος, «ὅτι θέλομεν τρώγει τον ἄρτον», «οἱ μὴ βουλόμενοι ἐργάζεσθαι μὴ ἐσθιέτωσαν», ἐπανελάβεν ὁ θεῖος Παῦλος. Ὁ δε Θεάνθρωπος, ὅπως εἰς την ἐργασίαν μας προτρέψει δια του κυρίου του ἀμπελώνος μας εἶπε: «Τι ὥδε ἐστήκατε ὅλην την ἡμέραν ἀργοί;» Ἀς ἀγαπήσωμεν λοιπόν την ἐργασίαν. Καὶ ἔργα ἐπωφελῆ καὶ εἰς ημᾶς αυτούς καὶ εἰς τους πέριξ ημῶν μετὰ ζήλου ας ἐργαζόμεθα. Δια τοιούτων δε ἔργων τοσούτον ευχαριστούμεν τον Ὑψιστον, ὥστε «καὶ τοῖς Σάββασιν ἔξεσται καλῶς ποιεῖν» μας εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Πόσον φίλεργος ἦτο Πέτρε μου, ὁ υἱός, τον ὁποῖον ἀπώλεσα! Καὶ τα μαθήματά του μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας ἠκροάζετο καὶ ἐμελέτα, καὶ την μικράν ἀδελφήν του μεθ' ὑπομονῆς καθ' ἡμέραν ἐδίδασκε καὶ εἰς ωφελίμους ἐργασίας ἢ ἀναγνώσεις τακτικῶς κατεγίνετο καὶ εἰς ὅλας τὰς οἰκιακάς καὶ ἀγροτικάς ἐργασίας μου ἀόκνως καὶ προθύμως πάντοτε με ἐβοήθει! Οἱ δε ὀφθαλμοὶ του γέροντος καὶ πάλιν ἐπλήσθησαν δακρύων, ἐγὼ δε μετὰ συγκινήσεως τω εἶπον.

— Ἀνερευνῶν το παρελθόν μου συναισθάνομαι, πάτερ, ὅτι τὰς πλείστας των κακοηθειῶν καὶ παρεκτροπῶν μου ἡ ἀργία μου τῷ ὄντι ἐπροκάλεσεν, καὶ ἡ ὁκνηρία μου περιέθαλψε. Σε ὑπόσχομαι ὅτι ἀπὸ τούδε θέλω ἀγαπήσει την ἐργασίαν, ὡς νόμον ἠθικόν του Ὑψίστου, εἰς Ὅν ὡς εἶπες, καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ὀφείλουσι νὰ ὑποκύπτωσι χάριν τῆς ἰδίας αὐτῶν ευδαιμονίας. Παν δε ὅ,τι ὁ φίλτατος υἱός σου καὶ ἐντός καὶ ἐκτός του οἴκου σου ἐξετέλει, προθύμως θέλω ἐκτελεῖ του λοιποῦ ἐγὼ, τον ὁποῖον ὡς ἄλλον υἱόν σου ἠγάπησας καὶ περιέθαλψες.

— Σβῆσον λοιπόν Πέτρε το ὑστερόγραφον τῆς ἐπιστολῆς σου αποφασίσας ν' ἀσπασθῆς την ἐργασίαν. Οὔτε των πατρικῶν χρημάτων θέλεις ἔχει ἀνάγκην οὔτε ἐμέ θέλεις ἐπιβαρύνει.

Ὑπακούσας τότε εἰς τους λόγους του ἱερέως διέγραψα την ὑστερόγραφον προσθήκην ἐλπίσας ὅτι καὶ ἀνευ αὐτῆς ὁ πατήρ μου ἠθέλε μοι στείλει χρήματα δια τον σωτήρα καὶ προστάτην μου. Ἀντέγραψα δε την ἐπιστολήν μου καὶ ἐνεχείρισα αὐτήν ἀνοικτὴν εἰς τον Χριστόφορον, ὅστις, ἀφού ἐπρόσθεσεν ὀλίγας ἰδιοχείρους γραμμάς ἐσφράγισεν αὐτήν καὶ μοι εἶπεν τὰ ἐξῆς:

— Ἀχρι τούδε, φίλτατε Πέτρε, προπαρασκευάσαμεν τον ἀγρόν σου, ὅπως δεχθεῖ καὶ καρποφορήσει τον σωτήριον σπόρον. Ὁ γεωργός, πρὶν ἢ σπεῖρει ὀφείλει καὶ την ἐργασίαν καὶ τους κόπους νὰ ἀγαπήσει καὶ ἀπὸ τὰς ἀκάνθας καὶ τους λίθους νὰ καθαρῖσει τον ἀγρόν του. Οὕτω καὶ ἐσύ δια τῆς μετανοίας ἐκαθάρισας ἤδη την καρδίαν σου, δια τῆς μελέτης δε καὶ τῆς ἐργασίας ἀπεδέχθης νὰ συμπληρώσῃς τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεώς σου. Τῷ αὐτῷ συνήθως πράττουσι καὶ οἱ ἱατροὶ οἵτινες πρὶν ἢ ἐπιχειρῖσουσι την θεραπείαν των ἀσθενειῶν προπαρασκευάζουσι αὐτήν δια τινῶν πρακτικῶν φαρμάκων.

— Αλλά της ιδικής μου νόσου την κυρίαν θεραπείαν πότε θέλομεν αρχίσει; Ηρώτησα τότε διακόψας τον ιερέαν.

— Προσεχώς, μοι απήντησεν. Εν τούτοις έχε τέκνον μου υπομονήν, ήτις είναι μία των χριστιανικών, και επομένως των αναγκαιοτάτων βιοτικών αρετών.

Επών δε ταύτα, με παρήγγειλε να μεταβώ την επιούσαν εις τον λιμένα όπως εύρω τον αναχωρούντα δια Κωνσταντινούπολιν πλοίαρχον, και τω εγχειρίσω την επιστολήν μου. Συγχρόνως δε με παρήγγειλεν να επισκεφθώ και την ασθενούσαν Αγάθην όπως μάθω και ανέχει ανάγκην τινά.

— Αλλά δια να μη εισέλθης εις την καλύβην της πτωχής ταύτης γυναίκας ... (σβησμένες λέξεις), μοι είπεν ο αγαθός γέρων λάβε ταύτα τα ολίγα χρήματα, το ορύζιον, (σβησμ. λέξεις) τα ενδύματα, τα οποία η σύζυγός μου τα ητοίμασε και πρόσφερε αυτά ... (σβησμ. λέξη).... χήραν, η δε ευλογία αυτής θέλει σε ενισχύσει εις την οδόν της χριστιανικής (σβησμ. λέξη).

Τέλος και του Θεού δόξα

Τη 16 Απριλίου 1890.

Μέχρι τούδε τελειώνουν οι λόγοι του Χριστοφόρου.

Τ Ε Λ Ο Σ

Θασίων γη

διμηνιαίο περιοδικό της Θάσου

Αγαπητοί αναγνώστες

Το περιοδικό «Θασίων γη» δεν είναι ένα συνηθισμένο προϊόν σαν αυτά που καθημερινά αγοράζουμε για τις ανάγκες μας. Είναι ένα διαφορετικό αγαθό.

Επίσης, δεν είναι μια επικερδής δουλειά. Και για να επιμένεις να τη συνεχίζεις πρέπει να είσαι λίγο... «κεφάλι αγύριστο».

Προσέξτε: όσοι το προμηθεύεστε δεν είστε αγοραστές.

Είστε συνδρομητές.

Συμμετέχετε δηλαδή και βοηθάτε, συνδράμετε ουσιαστικά ώστε να συνεχίσουμε αυτή την ωραία, για τον τόπο μας, προσπάθεια.

Ο εκδότης